

POKIAĽ ŤA NIEKTO SLEDUJE, SI MŔTVÝ...

NÓČNÝ LÓV

ROBERT
BRYNDZA

ĎALŠÍ PRÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

Robert Bryndza
NOČNÝ LOV

POKIAĽ ŤA NIEKTO SLEDUJE, SI MŔTVY...

NOČNÝ LOV

ROBERT
BRYNDZA

ĎALŠÍ PRÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

Upozornenie pre čitateľov a užívateľov tejto knihy:

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

THE NIGHT STALKER

Robert Bryndza

THE NIGHT STALKER © Robert Bryndza 2016

Cover © Henry Steadman 2016

Translation © Jana Kupková 2018

© Grada Publishing, a.s., 2018

Z anglického originálu *The Night Stalker*, vydaného nakladateľstvom Boukouture v roku 2016, preložila Jana Kupková
Zodpovedná redaktorka Noemi Gieratová
Korektúra Anita Ponešová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Prahe v roku 2017 ako svoju 6909. publikáciu

Tlač CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s., U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-2222-1 (ePub)

ISBN 978-80-247-2241-2 (pdf)

ISBN 978-80-247-2729-5 (print)

Grada Slovakia, spol. s r. o., Moskovská 29, 811 08 Bratislava,
Slovensko, tel.: 02/556 45 189, fax: 02/556 45 289, e-mail: grada@grada.sk
www.grada.sk

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, podniky, organizácie, miesta a udalosti iné ako bežne známe sú buď produktom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo miestami je čisto náhodná.

Pre Jána, Rikyho a Lolu.

Už usína, mdlie, čo dobré dal deň,
noc vysiela už čiernych sluhov v plen.

– WILLIAM SHAKESPEARE,

Macbeth (preklad Vladimír Roy)

KAPITOLA 1

Bola sparná letná noc na konci júna. Postava oblečená v čiernom bežala ľahko a s energickým sústredením temnotou. Nebolo počuť žiadne kroky, keď sa jej nohy dotýkali úzkej špinavej cestičky a ladne sa snažili vyhnúť akémukoľvek kontaktu s hustým porastom medzi stromami a kríkmi. Zdalo sa, akoby sa nad listím vznášal tieň.

Z nočnej oblohy bol vidieť len úzky pás nad stromami vysoko nad zemou. Svetlá z mesta vrhali temné odlesky na okolitú húštinu. Drobná postava pripomínajúca tieň dobehla k čistinke v húšti a prudko zastavila. Ostražito, bez dychu a s búšiacim srdcom.

Modrobiely lúč svetla ožiaril okolie vo chvíli, keď vlak, ktorý vyrazil 21:39 na London Bridge, vypol dieselový pohon a vysunul kovové ramená k elektrickému vedeniu nad sebou. Keď okolo prechádzali prázdne vagóny, tieň sa prikrčil. Nasledovali ďalšie dva záblesky a vlak zmizol. Úzky pás húštiny sa opäť ponoril do tmy.

Tieň sa znovu rozbehol a nehlučne sa vznášal po ceste, ktorá sa mierne stáčala smerom od koľajníc. Stromy po ľavej strane začínali rednúť, takže odhalili výhľad na domy v radovej zástavbe. Postava zaznamena-

la rýchly sled záberov na záhrady vzadu za domami, ktoré sa okolo nej mihali. Upravené pásy so záhradným nábytkom, prístrešky na náradie, hojdačky – to všetko bolo ponorené v ťažkom nočnom vzduchu.

Konečne sa objavil ten dom. Bol to viktoriánsky radový domček, ktorý sa spredu ničím nelíšil od ostatných stavieb na ulici. Tri poschodia svetlých tehál, ale majiteľ nechal za domom vybudovať veľkú zasklenú prístavbu, ktorá rozširovala prízemie. Tieň o majiteľovi vedel všetko. A poznal tiež dispozície domu. Poznal i majiteľov denný rozvrh. A čo je najdôležitejšie – vedel tiež, že dnes v noci je sám.

Tieň sa na konci záhrady zastavil. Pri drôtenom plote, ktorý oddeľoval záhradu od špinavej cestičky, rástol mohutný strom. V jednom mieste sa pletivo zarezávalo do kmeňa a zhrdzavená kovová tyč rozďavila záhyby kôry, takže pripomínala veľké ústa bez pier. Nepreniknuteľná koruna lístia zakrývala výhľad z domu na železničnú trať. Počas niekoľkých predchádzajúcich nocí tieň podnikol rovnakú cestu a starostlivo prestrihal okraj pletiva a znovu ho voľne pripol späť na pôvodné miesto. Teraz bolo ľahké pletivo nadvihnúť. Postava sa prikrčila a preliezla dierou. Pretože už celé týždne nepršalo, tráva bola suchá a zem popraskaná. Tieň sa pod stromom postavil a rýchlym a plynulým pohybom preletel trávnik.

Na zadnej stene domu visela klimatizačná jednotka. Jej hlasný zvuk prelušil tiché praskanie krokov na štrku, ktorý lemoval úzku cestičku medzi sklenenou prístavbou a susedným domom. Tieň dobehol k nízkemu výsuvnému oknu a skrčil sa pod širokou okennou rímsovou. Svetlo vychádzajúce z okna vytváralo na múre susedného domu žltý štvorec. Postava si stiahla hlbšie do očí kapucňu bežeckého dresu a pomaly sa posúvala hore, aby mohla ponad rímsovú nazrieť do domu.

Muž vo vnútri mal už po štyridsiatke, bol vysoký a dobre stavaný. Oblečené mal svetlohnedé nohavice a bielu košeľu s vyhrnutými rukávami. Pohyboval sa po priestrannej kuchyni. Z jednej zo skriniek vytiahol pohár a nalial si červené víno. Výdatne sa napil a pohár opäť doplnil. Na linke ležala krabička s hotovým jedlom. Zodvihol ju, odstránil papierový obal a vývrtkou poprepichoval plastový vrchnák.

Postavou prešla vlna nenávisti. Pri pohľade na muža však zároveň cítila opojenie, pretože vedela, že svojej nenávisti môže dať voľný priebeh.

Muž v kuchyni navolil program na mikrovlnke a krabičku s jedlom položil dovnútra. Ozvalo sa pípnutie a digitálne odpočítavanie začalo.

Šesť minút.

Znovu sa napil vína a odišiel z kuchyne. Za okamih sa rozsvietilo svetlo v okne kúpeľne priamo nad prikrčeným tieňom. Okno sa pootvorilo a vzápätí bolo počuť škrípanie zájdených kohútikov na sprche.

Tieň pri okne sa s búšiacim srdcom rýchlo pustil do práce – rozopol zips opasku na peniaze a vytiahol malý plochý skrutkovač. Zastrčil ho do úzkej škáry, kde okno doliehalo na rímsu. Stačil mierny tlak a okno sa s trhnutím uvoľnilo. Výsuvné sklo hladko vykĺzlo hore a tieň sa otvorom prešmykol dovnútra. Hotovo. Všetko to plánovanie, roky úzkosti a bolesti...

Štyri minúty.

Keď postava vkročila do kuchyne, jej pohyby sa opäť zrýchlili. Vytiahla malú plastovú striekačku a číry obsah vstrekla do pohára s červeným vínom. Jemne pohárom zakrúžila a potom ho opatrne postavila späť na dosku z čiernej žuly. Tieň sa na chvíľu zastavil. Počúval

a vychutnával si studený vzduch z klimatizácie. Čierna žulová doska sa pod svetlami leskla.

Tri minúty.

Tieň rýchlo prešiel cez kuchyňu, minul drevený stĺpik pri päte schodiska a vkĺzol do tmy za dverami obývacej izby. Za okamih po schodoch zišiel muž, zahalený len do uteráka. Mikrovlnná rúra trikrát hlasno zapípala, jedlo bolo hotové. Kroky mužových bosých nôh boli tiché a vo vzduchu bolo cítiť jeho čistú pokožku. Tieň začul cinknutie, keď muž vyťahoval zo zásuvky príbor, a vrznutie stoličky na drevenej dlážke, keď sa posadil k jedlu.

Postava zhlboka vydýchla. Potom opustila prítomie a vyšla hore po schodisku.

Aby všetko sledovala.

Aby počkala.

Aby sa dočkala dlho očakávanej odplaty.

KAPITOLA 2

O štyri dni neskôr

Nočný vzduch na tichej ulici v južnom Londýne bol horúci a vlhký. Nočné motýle trepotali krídlami a nalietavali do oblúka z oranžového svetla pouličných lúčok lemujúcich rad domov. Estelle Munroová sa šuchtala po chodníku, pretože jej artritída nedovoľovala ísť rýchlejšie. Keď sa ocitla v blízkosti svetla, zostúpila z chodníka na cestu. Zastonala, pretože ju stálo značnú námahu zdolať chodník, ale strach z nočných motýľov bol silnejší ako bolesť, ktorú cítila v kolenách postihnutých artritídou.

Estelle opatrne prešla medzi dvomi zaparkovanými autami a oblúkom sa vyhýbala lampám. Cítila teplo, ktoré z asfaltu vyžarovalo po predchádzajúcom slnečnom dni. Vlna horúčav trvala už druhý týždeň a ubíjala obyvateľov Londýna i celého juhovýchodného Anglicka. Estellino srdce, rovnako ako srdce tisícov ďalších starších ľudí, protestovalo. V diaľke začula húkanie sirény sanitky, ktorá akoby odrážala jej vlastné myšlienky. Estelle si oddýchla, keď zistila, že ďalšie dve lampy sú rozbité, a pomaly a bolestivo prešla opatrne medzi dvomi autami a opäť sa vrátila na chodník.

Ponúkla sa, že bude kŕmiť mačku svojho syna Gregoryho, kým bude on preč. Nemala mačky rada. Navrhla to len preto, aby sa mohla porozhliadnuť po dome a zistiť, ako to jej syn zvláda od chvíle, kedy

ho opustila jeho žena Penny, ktorá so sebou odvieďla aj Estellinoho päťročného vnuka Petera.

Keď Estelle prišla až k bráne Gregoryho pekného radového domu, ťažko sa jej dýchalo a pot sa z nej len lial. Podľa jej názoru to bol najkrajší dom na celej ulici. Vytiahla veľkú vreckovku, ktorú mala poskladanú pod ramienkom podprsenky a zotrela si pot z tváre.

Vytiahla kľúč a oranžové svetlo pouličnej lampy sa odrazilo v skle vchodových dverí. Keď ich Estelle otvorila, narazila na hradbu nedýchateľnej horúčavy. Váhavo vstúpila dovnútra a zastavila sa na rohožke, na ktorej ležali rozhádzané listy. Štukla vypínačom pri dverách, ale hala bola aj naďalej ponorená do tmy.

„Do čerta, už zas,“ zašomrala a zatvorila za sebou. Keď zbierala poštu z dlážky, uvedomila si, že k výpadku elektriny došlo v čase, kedy Gregory nie je doma, už po tretí raz. Prvýkrát to spôsobilo osvetlenie v akváriu, druhý raz nechala Penny svietiť svetlo v kúpeľni a žiarovka praskla.

Estelle vylovila z kabelky mobil a jej nemotorné prsty s veľkými kĺbmi odomkli displej. Lúč matného svetla dopadol na vzdialenosť niekoľkých desiatok centimetrov pred ňou a ožiariť svetlý koberec a úzke steny. Nadskočila, keď vo veľkom zrkadle po ľavej strane uvidela vlastný odraz, v ktorom vyzerala ako duch. Mdlé svetlo dodávalo ľaliám na jej blúzke bez rukávov atramentový nádych, takže pôsobili jedovato. Namierila svetlo z mobilu dolu na koberec a pomaly postupovala smerom ku dverám do obývačky. Rukou sa snažila nahmatať vypínač na stene, aby sa uistila, že nejde len o prasknutú žiarovku v hale. Zašťukala vypínačom, ale nič sa nestalo.

Potom displej telefónu zhasol, takže sa Estelle ponorila do úplnej tmy. Ticho prerušoval len zvuk ťažkého oddychovania.

Začínala panikáriť a nešikovne sa snažila mobil opäť odomknúť. Prsty poznačené artritídou sa najprv nepohybovali dostatočne rýchlo, ale nakoniec sa jej to podarilo. Displej sa opäť rozsvietil a ožiaril izbu kužeľom matného modrastého svetla.

V dome sa nedalo dýchať. Horúčava ju obklopovala a lepila sa na ňu, takže mala dojem, že jej upcháva aj uši. Akoby sa ocitla pod vodou. Vzduchom poletovali častice prachu. Mračno mušiek sa ticho vznášalo nad veľkým porcelánovým podnosom plným hnedých drevených gúľ, ktorý stál na konferenčnom stolíku.

„Je to len výpadok prúdu!“ skríkla a jej hlas sa ostro odrazil od železného kozuba. Hnevala sa sama na seba, že panikári. Sú to len poistky, nič viac. Aby dokázala, že sa naozaj niet čoho obávať, rozhodla sa, že sa najprv napije studenej vody a potom vyrieši problém s elektrinou. Otočila sa a zamierila do kuchyne. Ruku, v ktorej držala telefón, mala vystretú pred sebou. Kuchyňa, ktorá zaberala sklenenú prístavbu a zasahovala hlboko do záhrady, vyzerala v nejasnom svetle trochu ako jaskyňa. Estelle si pripadala zraniteľne a akoby obnažená. Z diaľky začula rýchlo prechádzajúcu súpravu a klepotanie, keď vlak vošiel na trať, ktorá viedla okolo záhrady za domom. Estelle podošla ku skrinke a vybrala z nej pohár. Pot stekajúci do očí ju začal páliť. Holým lakťom si utrela tvár. Prešla k drezu a naplnila pohár. Keď sa napila, uškrnula sa. Voda bola vlažná.

Svetlo na telefóne opäť zhaslo. Ticho prelomila rana prichádzajúca zhora. Estelle vypadol pohár z ruky. Roztrieštil sa a voda sa rozšplechla po drevenej dlážke. Srdce jej pulzovalo a zrýchlene búchalo. Znovu sa započúvala a nad sebou počula ďalší škrabavý zvuk.

V nádobe na kuchynské potreby, stojacej na linke, nahmatala valček. Potom prešla pod schodisko.

„Kto je tam? Mám slzný sprej a volám políciu!“ zvolala hore do tmy.

Odpoveďou bolo ticho. Tepló sa zdalo neznesiteľné. Nápad, že presnorí synov dom, upadol do zabudnutia. Estelle si teraz želala jediné – sledovať záznamy z Wimbledonu vo svojom útulnom a jasne osvetlenom dome.

V tieni sa niečo mihlo a zamierilo zo schodiska priamo k nej. Estelle zdesene ustúpila dozadu a takmer pustila telefón. Potom zbadala, že je to mačka. Zastavila sa a začala sa jej obtierať o nohy. „Bože môj, ty si ma vydesila!“ povedala Estelle s úľavou. Cítila, ako sa jej búšiacie srdce upokojuje. Z medziposchodia k nej dolu zavanul odporný puch. „Presne toto som potrebovala. Že si tam hore spravila niečo, čo sa nepatrí? Máš tu mačací záchod aj dvierka von na záhradu.“ Mačka sa nenútene pozrela hore na Estelle, ktorá mala prvýkrát z jej prítomnosti radosť. „Tak poď, nakŕmim ťa.“

Estelle sa upokojila a mačka ju nasledovala ku skrini pod schodiskom. Zatiaľ čo Estelle hľadala rozvodnú skriňu, dovolila mačke, aby sa jej obtierala o nohy. Keď uvoľnila malú plastovú záklopku, zistila, že elektrina je odpojená zo siete. *To je čudné.* Cvakla spínačom a v hale sa rozžiarili svetlá. Z diaľky sa ozvalo pípnutie a klimatizácia sa s hučaním prebudila k životu.

Vrátila sa do kuchyne a rozsvietila svetlá. Miestnosť i jej vlastný obraz sa odrážali od veličizných okien. Mačka vyskočila na linku a zvedavo pozorovala, ako Estelle zametá črepy. Keď skončila s rozbitým pohárom, otvorila vrecúško s mačacím žrádlom, vytlačila ho na tanierik a ten položila na kamennú kuchynskú dlážku. Klimatizácia

pracovala rýchlo. Estelle chvíľu stála a nechala sa ovievať studeným vzduchom. Pozorovala mačku, ktorá elegantne uždibkávala a oblizovala svojím ružovým jazýčkom kocku mäsa v rôsole.

Zápach bol čoraz silnejší a vzápätí naplnil kuchyňu, pretože klimatizácia nasávala vzduch v celom dome. Mačka dojedla a prázdny tanierik zacengal. Potom prebehla k sklenenej stene, prešmykla sa dvierkami a zmizla.

„Nažerie sa a utečie. A mňa nechá, aby som po nej upratala,“ zašomrala si Estelle. Schytila handru a staré noviny a pobrala sa ku schodisku. Hore stúpala pomaly, pretože jej boľavé kolená vzdorovali. S každým krokom sa horúčava a zápach stupňovali. Vrchná časť schodiska bola dobre osvetlená. Estelle metodicky skontrolovala prázdnu kúpeľňu, hosťovskú izbu a nahliadla aj pod stôl v malej pracovni. Nikde nezaznamenala žiadne známky mačacej prítomnosti.

Keď došla ku dverám hlavnej spálne, zápach sa stal absolútne neznositelným. Dvíhal sa jej žalúdok. *Najhorší smrad zo všetkých je ten po mačkách*, preletelo jej hlavou.

Keď otvorila dvere do spálne, zasvietila. Vo vzduchu bzučali a hučali muchy. Manželská posteľ s tmavomodrou prikrývkou bola rozostlaná. Na posteli ležal na chrbte vystretý nahý muž. Hlava sa skrývala v pevne utiahnutom plastovom vreci. Ruky mal priviazané k čelu postele. Vypúlené oči groteskne zízali cez vrece. Estelle chvíľu trvalo, kým si uvedomila, kto to je.

Bol to Gregory.

Jej syn.

A potom Estelle spravila niečo, čo nespravila už celé roky.

Začala jačať.

KAPITOLA 3

Tak nepríjemnú spoločenskú večeru nezažila detektív šéfinšpektor Erika Fosterová už pekne dlho. Keď jej hosťiteľ Isaac Strong ukladal do umývačky riad a príbory, v miestnosti vládlo trápne ticho prerušované tichým vrčaním elektrického ventilátora, ktorý stál v kúte. Horúčavu ale nemiernil, naopak len vysielal teplé vlny cez celú kuchyňu.

„Ďakujem za pozvanie, tie lasagne boli vynikajúce,“ povedala, keď jej Isaac bral tanier.

„Na bešamel som použil odtučnenú smotanu,“ odpovedal. „Zistila si to?“

„Nie.“

Isaac sa znovu vrátil k umývačke a Erika pohľadom blúdila po kuchyni. Miestnosť bola elegantná a zariadená vo francúzskom štýle – skrinky ručne natreté bielou farbou, pracovné dosky zo svetlého dreva a masívny drez značky Butler z bielej keramiky. Erika si v duchu kládla otázku, či sa Isaac, súdny lekár, zámerne vyhýba nerezovej oceli. Jej oči sa zastavili na Isaacovom bývalom priateľovi Stephenovi Linley, ktorý sedel za veľkým kuchynským stolom oproti nej. Pery mal zovreté a podozrievavo si ju premeriaval. Bol mladší ako Erika a Isaac, tipovala tak tridsaťpäť rokov. Mal urastenú postavu Adonisa a peknú tvár, ale v jeho výraze prebleskovala určitá vypočítavosť, ktorá sa jej nepáčila.

Pokúsila sa jeho nepokoj rozptýliť, takže sa usmiala. Napila sa vína a potom sa prinútila niečo povedať. Ticho začínalo byť nepríjemné.

To sa zvyčajne počas spoločných večerí s Isaacom nestávalo. Za posledný rok spolu jedli v jeho útulnej francúzskej kuchyni niekoľkokrát. Smiali sa, prezradili si zopár tajomstiev a Erika cítila, že medzi nimi vzniká naozaj silné priateľstvo. Pred nikým iným nedokázala tak otvorene hovoriť o smrti svojho manžela Marka, ktorý zomrel pred necelými dvomi rokmi, ako pred ním. A Isaac jej na oplátku rozprával o tom, ako stratil svoju životnú lásku, Stephena.

Lenže Mark zomrel tragicky v službe počas policajnej razie, kým Stephen zlomil Isaacovi srdce tým, že ho opustil kvôli inému mužovi.

Preto bola Erika tak prekvapená, že Stephena vidí, keď v podvečer prišla. Aj keď možno to nebolo až také prekvapenie – skôr mala pocit prepadnutia zo zálohy.

Hoci vo Veľkej Británii žila už vyše dvadsaťpäť rokov, želala si, aby večera prebiehala na jej rodnom Slovensku. Na Slovensku ľudia konajú priamo.

O čo tu ide? Mal si ma varovať! Prečo si mi nepovedal, že príde tvoj idiotský ex-frajer? Zbláznil si sa, že si ho necháš znovu vstúpiť do života, po tom, čo ti urobil?

Presne toto chcela skríknuť, keď vstúpila do kuchyne a videla Stephena, ktorý nenúteno sedel pri stole v šortkách a tričku. Ale cítila by sa trápne a britská zdvorilostná konvencia diktovala, aby vzniknutú situáciu všetci prešli a tvárili sa, že je všetko v poriadku.

„Dá si niekto kávu?“ opýtal sa Isaac. Zatvoril umývačku a otočil sa tvárou k nim. Bol to vysoký a pekný muž s hustými tmavými vlasmi, ktoré nosil sčesané z vysokého čela.

Nad veľkými tmavými očami mal úzke a starostlivo tvarované obočie, ktoré dokázal zvrásťiť alebo nadvihnúť tak, že vyjadrovalo všetky odtiene sarkastických emócií. Dnes večer na ňom ale bolo vidno len to, že sa cíti trápne.

Stephen zakrúžil pohárom s bielym vínom a zahľadel sa do priestoru medzi Eriku a Isaaca. „Káva už o tomto čase? Isaac, veď nie je ešte ani osem a je príšerné teplo. Otvor ešte víno.“

„Ja by som si kávu dala rada, vďaka,“ opáčila Erika.

„Ak už musíte mať kávu, tak aspoň použi ten prístroj,“ poznamenal Stephen a s náznakom vytýčenia územia dodal: „Povedal ti? Kúpil som mu Nespresso. Bolo riadne drahé. Zaplatil som ho zo zálohy na novú knižku.“

Erika sa matne usmiala a ponúkla sa praženou mandľou z misky uprostred stola. Keď ju drvila medzi zubami, mala pocit, ako keby sa prehrýzala tichom. Pri jedle, ktoré prebiehalo v trápnom ovzduší, Stephen obstaral takmer všetku konverzáciu. Do detailov im popisoval detektívny román, ktorý práve píše. Nezdráhal sa ani zaujato rozprávať o policajnom vyšetovaní, čo Erike pripadalo obzvlášť humorné, pretože Isaac patrí k najlepším súdnym patológom v krajine a ona samotná ako detektív šéfinšpektor londýnskej Metropolitnej polície úspešne vyriešila celý rad prípadov skutočných vražd.

Isaac začal chystať kávu a pustil rádio. Ticho prerušila Madonna so svojou pesničkou *Like a Prayer*.

„Daj to hlasnejšie! Ja túto popovú kráľovnú milujem,“ povedal Stephen.

„Skúsme radšej niečo trošku serióznejšie,“ navrhol Isaac a začal laďiť rádio, kým Madonnin pisklavý hlas nenahradili sladko trúchlivé tóny huslí.